

Notitienummer 66.L1.6004-10

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER, provincie West-Vlaanderen, er zitting houdende, wijzende in correctionele zaken, negende kamer met één rechter, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

- TEGEN -

1. geboren te op
groot- / kleinhandelaar, wonende te

2. maatschappelijke zetel te

ten einde terecht te staan ter zake van :

Te

DE EERSTE EN DE TWEDE

om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. vanaf 1 januari 2006 (stuk 8) tot en met datum bevel der dagvaarding,

- bij inbreuk op artikel 99 § 1 5° a) en b) strafbaar gesteld door artikel 146 al. 1-1° van het decreet d.d. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, **een grond gewoonlijk gebruikt te hebben**, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval en het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens;

- *vanaf 1 september 2009*, inbreuk uitmakende op 4.2.1.5° a) en b). strafbaar gesteld door

artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning, een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval en het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

namelijk het stallen van oude legervoertuigen

- B. - bij inbreuk op op artikel 99 § 1-1°. strafbaar gesteld door de artikel 146 al. 1 1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.
- *vanaf 1 september 2009* inbreuk uitmakende op artikel op 4.2.1. 1° a) strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning **de hiernavolgende bouwwerken verricht te hebben**, met uitzondering van onderhoudswerken, het optrekken of plaatsen van een constructie,
1. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 2006 tot en met 31 december 2006 (stuk 8):
het plaatsen van een koepelloods achteraan
 2. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 2007 tot en met 31 december 2007 (stuk 8):
het plaatsen van twee koepelloods naast elkaar
 3. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 2009 tot en met 31 december 2009 (stuk 8):
het plaatsen van twee koepelloods

Met de omstandigheid voor **de eerste en de tweede** dat de tenlasteleggingen **A, B1, B2 en B3** gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 tweede lid van het decreet van 18 mei 1999, vanaf 1 september 2009 strafbaar onder artikel 6.1.1. al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B1, B2 en B3 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: nijverheidsgebouw 20 x 52 m

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als: met

ondernemingsnummer met zetel te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van inbreng verleden op 10/02/1989.

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagden.

Gehoord mevrouw _____, substituut-procureur des Konings, in haar samenvatting en conclusie in de Nederlandse taal.

Gehoord de eerste beklaagde in zijn verdediging, voorgedragen door Mtr. _____, advocaat te _____, die verschijnt loco Mtr. _____, advocaat te _____.

Gehoord de tweede beklaagde in zijn verdediging, voorgedragen door Mtr. _____, advocaat te _____, in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc over deze vennootschap.

VERBETERING VAN DE DAGVAARDING:

De rechtbank stelt vast dat dagvaarding dient te worden verbeterd door in de tenlastelegging sub B.3., waar staat "twee koepelloods" te lezen als "twee koepelloodsen".

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

De eerste beklaagde en tweede beklaagde worden vervolgd om te _____ in de respectievelijke periodes van incriminatie zoals in de dagvaarding weergegeven zich als mededaders bij inbreuk op het voormalige DRO, thans strafbaar gesteld door de VCRO, te hebben schuldig gemaakt aan het zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning achtereenvolgens: een grond gewoonlijk gebruikt te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen of van allerlei materialen, materieel of afval en het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, namelijk het stallen van oude legervoertuigen (tenlastelegging A.), evenals de hiernavolgende bouwwerken verricht te hebben het plaatsen van een koepelloods achteraan (tenlastelegging B.1.), het plaatsen van twee koepelloodsen naast elkaar (tenlastelegging B.2.) en het plaatsen van twee koepelloodsen (tenlastelegging B.3.). Ten overstaan van beide beklaagden werd daarenboven nog in de verzwarende omstandigheid voorzien dat zij personen zijn die beroepshalve omgang kennen met onroerende goederen (toepassing artikel 6.1.1.,

tweede alinea VCRO).

1. In hoofde van de eerste beklagde tenlastelegging A., B.1., B.2. en B.3., met de verzwarende omstandigheid zoals omschreven onder artikel 6.1.1., tweede alinea VCRO

1.1. De eerste beklagde betwist de tenlasteleggingen. Ten overstaan van tenlastelegging A. werpt hij vooreerst op nooit legervoertuigen te hebben gestald maar deze enkel te hebben geparkeerd in afwachting van doorverkoop ervan aan Engelse, Duitse en Belgische musea nadat hem de mogelijkheid ontzegde om een privaat legermuseum op te starten. Volgens de eerste beklagde is er immers geen sprake van vergunningsplicht als men tijdelijk voertuigen parkeert met het oog op doorverkoop en/of verwijdering ervan. Wat de koepelloodsen voorwerp van tenlastelegging B.1., B.2. en B.3. betreft, laat de eerste beklagde voorts gelden dat deze niet als een constructie kunnen aanzien worden daar deze niet vast zaten in de grond maar slechts op de grond stonden en aldus een tijdelijke en verplaatsbare constructie uitmaakten dewelke niet bestemd was om ter plaatse te blijven.

1.2. De initiële vaststellingen door de politie te dateren van 19 april 2010 en gebeurden op aangeven van het stadsbestuur Men akteerde letterlijk (stuk 4): *toont opsteller de koepelloodsen. Deze bestaan uit bogen waarover plastic is gespannen. De bogen zijn aan de grond vastgemaakt. Naast het bedrijf staan 4 koepelloodsen. Deze zijn telkens 6 meter breed, een 21 tal meter lang en 4,5 meter hoog. Achteraan het bedrijf staat nog 1 koepelloods van ongeveer dezelfde afmetingen. Onder de koepelloodsen staan allerlei legervoertuigen gestald: 3 trekkers, 16 vrachtwagens, 2 aanhangwagens, 3 brandweerwagens en een 11 tal tanks. Deze voertuigen dienen louter als hobby van dhr Zijn bedrijf, de heeft 2 trekkers, 8 aanhangwagens, 1 vrachtwagen en 1 camionette in gebruik. Deze staan tevens gestald op de verhardingen voor en naast het bedrijf.* Er werden tevens een resem illustratieve foto's aan het strafdossier toegevoegd (stuk 10-14).

Dienaangaande verhoorde verklaarde de eerste beklagde gedelegeerd bestuurder te zijn van de tweede beklagde. Hij stelde over een milieuvergunning te beschikken daterend van 17 mei 2004 waardoor hij vergund was voor het stallen van een 5-tal voertuigen. Voorts liet hij letterlijk akteren (stuk 8-9): *"Als hobby ben ik verzamelaar van legervoertuigen. Toen ik pas uitbaatte in de had ik veel plaats en is deze hobby uitgegroeid. Van een paar voertuigen had ik plots een 35-tal. Hiervan zijn er een 3-tal trekkers, 16 vrachtwagens, 2 aanhangwagens, 3 brandweerwagens en een 11-tal tanks. Al deze voertuigen zijn nog rijvaardig. Gezien ik in de gebouwen geen plaats had om deze voertuigen te stallen ben ik deze rondom het bedrijf beginnen stallen. Dit alles was in het jaar 2006. Om mijn collectie te beschermen voor de weersomstandigheden besloot ik serres te bouwen. Rondom de gebouwen staan 5 open plastieken serres. De eerste serre achteraan het gebouw werd in het jaar 2006*

geplaatst. Twee serres die naast elkaar staan werden in 2007 geplaatst. De laatste twee die nog niet te zien zijn op de luchtfoto, werden in 2009 geplaatst. Ik heb geen bouwvergunning aangevraagd omdat ik mij had laten zeggen dat dit niet nodig was. Het zijn dezelfde serres als de landbouwers gebruiken. Ze zijn op dezelfde manier aan de grond bevestigd. Ik kan de serres ten allen tijde verwijderen. Hierdoor dacht ik dat ik niet onder de stedenbouwkundige wetgeving viel. Dat ik tevens een bouw-vergunning nodig heb voor het stallen van al mijn legervoertuigen was ik niet op de hoogte."

1.3. De voorbeschreven positionele vaststellingen en de inhoud van het eigen verhoor van de eerste beklaagde laten er geen twijfel over bestaan dat hij zich schuldig maakte aan de stedenbouwmisdrijven zoals door het openbaar ministerie onder littera A., B.1., B.2. en B.3. geïndiceerd.

Het verweer dat de eerste beklaagde daar thans ter zitting nog tegeninbrengt, is niet van dien aard om de rechtbank tot andere inzichten te brengen.

(i) Het onderscheid dat de eerste beklaagde maakt tussen gewoonlijk gebruik en tijdelijk gebruik en hetwelke volgens hem moet leiden tot de vrijspraak voor wat betreft tenlastelegging A. is vooreerst puur taalkundig van aard maar doet geenszins afbreuk aan het strafwaardig karakter van diens handelen. Onder "gewoonlijk" gebruik viseert de strafwet immers niet per se een ononderbroken gebruik maar wel dat het gebruik een zekere regelmaat moet vertonen en een zekere tijd moet duren middels voortdurend herhaalde handelingen (VANSANT, P., Handhaven van ruimtelijk gebruik, T.M.R., 2010, (682) 688). In casu was dat beslist het geval nu het op zich niet ter discussie staat dat de eerste beklaagde zijn contingent aan legervoertuigen gestaag heeft opgebouwd. Hij maakt in dat perspectief immers gewag van een "uitgegroeide hobby", "van een paar voertuigen had ik er plots een 35-tal", "plaatsgebrek" en het gestaag bouwen van steeds meer serres teneinde zijn voertuigen te beschermen. Zulks illustreert ten volle dat er mee in acht genomen de getroffen duurzame beschermingsmaatregelen doorlopend voertuigen aanwezig waren, dat het aantal nooit een dramatische terugval kende, dat het gebruik zich in tijd uitstrekte en dat het de resultante was van voortdurend herhaalde handelingen, meer bepaald door het steeds weer plaatsen van nieuwe voertuigen en dat gedurende een substantiële periode van ruim vijf jaar. Parkeren met het oog op doorverkoop en/of verwijdering van de voertuigen was aldus nooit de eigenlijke finaliteit van zijn handelen, te meer nu dergelijke handelswijze zich niet laat verstaan met het zelfverklaard hobbymatig karakter van zijn praktijken.

(ii) Het door de eerste beklaagde aangehaalde verweer betrekking hebbende op de koepelloosden zoals omschreven onder tenlastelegging B.1., B.2. en B.3., meer bepaald dat deze niet als een constructie kunnen aanzien worden daar deze niet vast zaten in de grond maar slechts op de grond stonden en aldus een tijdelijke en verplaatsbare constructie uitmaakten dewelke niet bestemd was om ter plaatse te blijven, is manifest in strijd met de feitelijke gegevens van het strafdossier.

De eerste beklagde verklaarde immers letterlijk zelf: *"Het zijn dezelfde serres als de landbouwers gebruiken. Ze zijn op dezelfde manier aan de grond bevestigd. Ik kan de serres ten allen tijde verwijderen. Hierdoor dacht ik dat ik niet onder de stedenbouwkundige wetgeving viel."* De koepelloodsen waren m.a.w. wel aan de grond bevestigd en dat is overigens ook goed te zien op bijvoorbeeld foto 10. Daarenboven was de functionaliteit van de koepelloodsen hierin gelegen dat de legervoertuigen moesten beschermd worden. Krachtens hun functie zelf waren zij m.a.w. gericht op een zekere duurzaamheid inzake bestemming.

1.4. Daarenboven moet de rechtbank in navolging op het openbaar ministerie constateren dat de personele verzwarende omstandigheid van het (voormalige artikel 146, tweede lid DRO) artikel 6.1.1., tweede alinea VCRO opzichts de eerste beklagde van toepassing is, meer bepaald in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van de tweede beklagde.

2. In hoofde van de tweede beklagde **tenlastelegging A.,**
B.1., B.2. en B.3., met de verzwarende omstandigheid zoals omschreven onder artikel
6.1.1., tweede alinea VCRO

2.1. De tweede beklagde van haar kant heeft zich aangesloten bij het verweer van de eerste beklagde en op identieke gronden haar strafrechtelijke verantwoordelijkheid betwist.

2.2. De rechtbank is van oordeel dat de tweede beklagde effectief behoort vrijgesproken te worden voor alle lastens haar geviseerde stedenbouwkundige inbreuken voorwerp van tenlastelegging A., B.1., B.2. en B.3., weze het op andere gronden dan door haarzelf ter zitting aangehaald.

Ten overstaan van de tweede beklagde als rechtspersoon geldt immers dat ingevolge artikel 5, eerste lid Sw. zij slechts strafrechtelijk verantwoordelijk is voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van haar doel of de waarneming van haar belangen of die - naar blijkt uit de concrete omstandigheden - voor haar rekening zijn gepleegd.

In casu werd het stedenbouwkundig misdrijf voorwerp van tenlastelegging A. door de natuurlijke persoon van de eerste beklagde naar eigen zeggen puur gepleegd omwille van het hobbymatig karakter en gebruikte hij daartoe als gedelegeerd bestuurder van de tweede beklagde het bedrijfsterrein van deze laatste. Ook de koepelloodsen voorwerp van tenlastelegging B.1., B.2. en B.3. hebben betrekking op diezelfde hobby want hun functionaliteit was gelegen in het beschermen van de legervoertuigen. Het collectioneren en vrijwaren van legervoertuigen laat zich voorts in geen enkel opzicht effectief verstaan met het doel of de belangen van de rechts-persoon (haar maatschappelijk doel is blijkens artikel 11 van haar statuten in hoofdorde gelegen in de onroerende goed sector). Gestalte krijgend bij wijze van privatieve hobby voor de eerste beklagde werden de kwestieuze

legervoertuigen tot slot evenmin gecollecteerd voor rekening van de tweede beklagde. In die omstandigheden kan de tweede beklagde geenszins strafrechtelijk verantwoordelijk geacht worden voor de misdrijven gepleegd door de eerste beklagde.

II. Eenheid van opzet

De eerste beklagde pleegde de tenlasteleggingen **A.**, **B.1.**, **B.2.** en **B.3.**, onder de verzwarende omstandigheid van voorheen artikel 149, tweede lid DRO thans artikel 6.1.1., tweede alinea VCRO, met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

III. De straftoemeting

3.1. De eerste beklagde is echtgescheiden en zijn strafregister is reeds ontsierd door een eerdere correctionele veroordeling uit 2006 wegens belaging. Daarnaast is er ook sprake van twee verkeersantecedenten (2002 en 2010).

Ter zitting werd er door de eerste beklagde gesteld dat de feiten dateren van 2006 met daaraan gekoppeld het verzoek thans niet meer te straffen en enkel de eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken gelet op het lange tijdsverloop. Meer subsidiair drong hij aan op de gunst van opschorting. In die optiek refereerde de eerste beklagde onder meer aan het feit dat de legervoertuigen op heden in versneld tempo werden verkocht en dat alles inmiddels werd vrijgemaakt. Ook de koepelloosden zouden intussen verkocht zijn aan derden.

3.2. Luidens artikel 1.1.4. VCRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit. De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt.

In casu, heeft de eerste beklagde onmiskenbaar gehandeld in strijd met die principes door middels de concrete bouwmisdrijven zichzelf recht te verschaffen en op onvergonde

en wederrechtelijke wijze gedurende een bijzonder ruime periode van incriminatie van 5 jaar een bedrijfsterrein voor oneigenlijke bedrijfsdoeleinden aan te wenden. Het daarop plaatsen van een tal van legervoertuigen – in diens versie van de feiten vaak zelfs nog rijvaardig – bracht daarenboven allerlei risico's met zich mee (bijvoorbeeld lekkage van olie of brandstof,...) en was esthetisch storend voor de globale ruimtelijke ordening.

3.3. De eenvoudige schuldigverklaring waarop de eerste beklagde aanstuurt is voorts nonsens in de wetenschap dat de bouwmisdrijven niet dateren van 2006 maar voortdurende misdrijven uitmaakten dewelke op zijn minst nog voortgang kenden tot op het moment van zijn laatste verhoor van 11 februari 2011 (stuk 69) en dus tot hyperrecent.

3.4. In de geschetste omstandigheden, waaronder in het bijzonder rekening houdend met de ruime tijdspanne waarin de misdrijven werden gehandhaafd en de ruimtelijke impact, kan aan de eerste beklagde evenmin de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toegestaan worden, nu de feiten daartoe op zichzelf te zwaarwichtig zijn. Daarenboven is er geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing zoals hierna bepaald aan de betrokkene overdreven sociaal of professioneel nadeel zal toebrengen, te meer nu hij in 2006 reeds een correctionele gevangenisstraf en geldboete opliep.

Een bestraffing onder de vorm van een geldboete is dan ook noodzakelijk teneinde de eerste beklagde het ontoelaatbare van zijn handelen te doen inzien. Voor wat betreft de omvang van die geldboete brengt de rechtbank de betrokkene in herinnering dat de hoger bewezen verklaarde verzwarende omstandigheid zoals omschreven onder (voorheen) artikel 146, tweede lid DRO en (thans) artikel 6.1.1., tweede alinea VCRO met zich meebrengt dat het wettelijk minimum op 2.000 euro (meer opdecimen) dient te worden bepaald.

3.5. Rekening houdend met de bewering dat er inmiddels (gedeeltelijk ?) werd geregulariseerd en het feit dat de eerste beklagde geen strafrechtelijke antecedenten heeft inzake bouwmisdrijven kan er de beklagde wel gedeeltelijk uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend. De eerste beklagde voldoet daartoe ten andere nog aan de wettelijke toepassingsvoorwaarden nu hij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf - zelfs met uitstel - van méér dan twaalf maanden en er zich anderzijds geen veroordeling opdringt van straffen met meer dan vijf jaar.

DE HERSTELMAATREGEL:

1. De Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur (hierna afgekort als GSI) heeft op 14 januari 2011 (ontvangen op het parket op 18 januari 2011) zijn herstellvordering lastens de beklagden ingeleid (stuk 42-64) dewelke er toe strekte onder verbeurte van een dwangsom van 200,00 euro per dag de toestand te herstellen in de oorspronkelijke staat

door het uitvoeren van de volgende concrete werken:

- verwijderen van de verharding in steenslag achteraan het gebouw;
- verwijderen van de 5 koepelloodsen (bogen waarover plastic is gespannen);
- verwijderen van alle gestalde oude legervoertuigen;
- verwijderen van alle uitbraak- en afbraakmaterialen van het terrein naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats;
- herstellen van het maaiveld tot zijn oorspronkelijke hoogte met zuivere teelaarde.

2. In eerste instantie stelt de rechtbank vast dat de herstellvordering gericht wordt tegen zowel de eerste beklagde als tweede beklagde terwijl deze laatste op strafgebied werd vrijgesproken. De herstellvordering is aldus onontvankelijk daar waar specifiek de tweede beklagde wordt gevisieerd.

3. De herstellvordering faalt tevens naar recht waar zij gesteld wordt tegen de eerste beklagde voor wat betreft het onderdeel '*verwijderen van de verharding in steenslag achteraan het gebouw*'. Op strafgebied werd de eerste beklagde immers niet vervolgd voor een dergelijke stedenbouwkundige inbreuk te meer nu hij zijn strafrechtelijke, juridische en feitelijke verantwoordelijkheid voor dat welbepaalde aspect van de plaatsgesteldheid steeds heeft betwist onder verwijzing naar zijn rechtsvoorganger (stuk 30-33). Er is aldus geen juridische basis om de herstellvordering te enten op dat specifieke aspect van de plaatstoestand.

4. Voor het overige behoort de herstellvordering lastens de eerste beklagde evenwel onverkort ingewilligd te worden. Op strafgebied werd hij immers veroor-deeld wegens bouwinbreuken dewelke corresponderen aan die resterende onder-delen van de herstellvordering. Daarenboven was er blijkens zijn verhoor van 11 februari 2011 op dat moment nog steeds niets gewijzigd aan de plaatstoestand. Als de eerste beklagde thans pretendeert dat er wel werd geregulariseerd dan is zulks een louter vrijblijvende bewering. Hij brengt immers geen enkel stuk in de debatten dewelke die stelling zou geloofwaardig maken. In het verlengde daarvan acht de rechtbank het ook niet opportuun om nog aanvullend onderzoek te bevelen. Mocht de these van regularisatie op heden niettemin wel degelijk met de werkelijkheid stroken dan zal naderhand lopende de verdere opvolging van de herstellvordering wel blijken dat de herstellvordering (deels) zonder voorwerp is geworden.

5. De rechtbank moet verder in toepassing van artikel 6.1.41.§3 VCRO, in zoverre zij een herstellmaatregel beveelt, in haar uitspraak een termijn te bepalen voor de uitvoering ervan. In het voorliggend geval wordt deze termijn, rekening houdend met het respijt dat de eerste beklagde de facto reeds heeft genoten, bepaald op 12 maanden conform het verzoek van de GSI. Een en ander met dien verstande dat bij niet-herstel in de oorspronkelijke staat binnen de vooropgestelde termijn aan de GSI en het CBS in toepassing van artikel 6.1.46. VCRO machtiging wordt verleend om desnoods ambtshalve

in de uitvoering ervan te voorzien. In die optiek formuleerde de eerste beklagde ten andere geen opmerkingen.

6. De GSI heeft tot slot uitdrukkelijk het opleggen van een dwangsom gevorderd, hetgeen door de eerste beklagde op zichzelf niet wordt gecontesteerd. Bijgevolg wordt deze dwangsom, zoals door de GSI gevorderd, bepaald op 200,00 euro per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering.

OM DEZE REDENEN, en met toepassing van de reeds aangehaalde wetsbepalingen alsook van de artikelen 38, 40, 42, 43, 65 en 66 van het Strafwetboek; artikelen 146 al. 1-1° van het decreet ruimtelijke ordening van 18 mei 1999; artikel 6.1.1. al.1-1° en artikel 6.1.1. al.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse Regering op 15 mei 2009;

art. 4 V.T., 162, 163, 182, 184, 189, 190, 191, 194, 195 en 199 van het Wetboek van Strafvordering;

art. 11, 12, 14, 21, 23, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 38, 40, 41 en 68 van de wet van 15.6.1935;

art. 1, 1bis, 2 en 3 van de wet van 5.3.1952, gewijzigd door art. 36 van de programmawet van 2.7.1981, art. 326 van de programmawet van 22.12.1989, art. 48 van de wet van 20.7.1991, art. 162 van de wet van 26.6.1992; art. 1 van de programmawet van 24.12.1993; art. 77 van de wet van 21.12.1994; art. 146 van de wet van 24.12.1999; de wet van 26.06.2000 en laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003;

art. 28 en 29 van de wet van 1.8.1985, gewijzigd door art. 3 van de programmawet van 24 december 1993, gewijzigd door art. 3 van de wet van 22.04.2003, gewijzigd door art. 23 KB van 19.12.2003 en laatst gewijzigd door art. 1 KB van 31.10.2005;

art. 91, 2^e lid van het K.B. van 28.12.1950, vervangen door artikel 1 van het K.B. van 29 juli 1992, gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993 en laatst gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 11 december 2001;

art.1, 8, 14, 17 en 20 van de wet van 29.06.1964, gewijzigd bij de wetten van 12.07.1984, 09.01.1991, 10.02.1994, 11.07.1994, 22.03.1999 en laatst gewijzigd bij de wet van 17.04.2002;

DE RECHTBANK,

Rechtdoende **OP TEGENSPRAAK,**

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:**MBT. DE EERSTE BEKLAAGDE:**

Verklaart de tenlasteleggingen **A., B.1., B.2. en B.3.**, onder de **verzwarende omstandigheid** van voorheen artikel 149, tweede lid DRO, thans artikel 6.1.1., tweede alinea VCRO, in hoofde van de eerste beklagde **BEWEZEN**.

Veroordeelt de eerste beklagde voor de bewezen tenlasteleggingen samen tot:

- een geldboete van **tweeduizend euro (2.000 EUR)**, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **elfduizend euro (11.000 EUR)** of een vervangende gevangenisstraf van **3 maanden**;

Zegt evenwel voor recht dat de geldboete als volgt wordt gesplitst:

- 200 euro x 45 opdecimen, hetzij 1.100 euro of 9 dagen, **effectief**
- 1.800 euro x 45 opdecimen, hetzij 9.900 euro of 81 dagen **met uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende **3 jaar**.

MBT. DE TWEEDE BEKLAAGDE:

Verklaart de tenlasteleggingen **A., B.1., B.2. en B.3.**, onder de **verzwarende omstandigheid** van voorheen artikel 149, tweede lid DRO, thans artikel 6.1.1., tweede alinea VCRO, in hoofde van de tweede beklagde **NIET BEWEZEN**.

Spreekt de tweede beklagde **vrij** voor deze tenlasteleggingen en **ontslaat** haar **van rechtsvervolging zonder kosten**.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordeling, verplicht tevens de eerste veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: een bedrag van 25 EUR, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **137,50 EUR**.

Verwijst de eerste veroordeelde tot de **kosten van het geding**, in totaal begroot op **77,26 EUR**.

Legt de eerste veroordeelde een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **31,28 EUR** overeenkomstig artikel 91, 2^e lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals vervangen door artikel 1 van het K.B. van 29 juli 1992, gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993, gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 11 december 2001 en dat nu

terug van toepassing is nu de opheffingsbepaling van het K.B. van 28 december 1950, zoals voorzien door artikel 98 van het K.B. van 27 april 2007, ingevolge de vernietiging ervan door de Raad van State op 17 december 2008 onbestaande is geworden, en zoals geïndexeerd in toepassing van artikel 148 van het voormelde K.B. en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S., 16 februari 2011).

Met betrekking tot de herstelmaatregel :

I. Verklaart de herstellvordering zoals op 14 januari 2011 (ontvangen op het parket op 18 januari 2011) door de GSI ingeleid en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom **onontvankelijk** lastens de tweede beklagde.

II. Verklaart de herstellvordering zoals op 14 januari 2011 (ontvangen op het parket op 18 januari 2011) door de GSI ingeleid en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom lastens de eerste beklagde **ontvankelijk** maar **ongegrond** waar deze er toe strekte de verharding in steenslag achteraan het gebouw te verwijderen.

III. Verklaart de herstellvordering zoals op 14 januari 2011 (ontvangen op het parket op 18 januari 2011) door de GSI ingeleid en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom lastens de eerste beklagde **ontvankelijk** en in de volgende mate **gedeeltelijk gegrond**.

Veroordeelt dientenaevolue de eerste beklagde om op het perceel gelegen te de oorspronkelijke toestand te herstellen, hetgeen impliceert:

- verwijderen van de 5 koepelloods en (bogen waarover plastic is gespannen);
- verwijderen van alle gestalde oude legervoertuigen;
- verwijderen van alle uitbraak- en afbraakmaterialen van het terrein naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats;
- herstellen van het maaiveld tot zijn oorspronkelijke hoogte met zuivere teelaarde.

en dit alles binnen een termijn van 12 maanden vanaf de datum van betekening van huidig vonnis.

Voorziet tevens in een **dwangsom** dewelke zal verbeuren a rato van **200,00 euro** lastens de eerste beklagde per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering van 12 maanden, met dien verstande evenwel dat deze uitvoeringstermijn pas een aanvang zal genomen hebben vanaf de betekening van huidig vonnis.

Machtigt in toepassing van artikel 6.1.46. VCRO de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen om de voormelde herstelmaatregel ambtshalve uit te voeren, in zoverre daaraan niet op vrijwillige basis zijn tegemoetgekomen binnen de door de rechtbank bepaalde voormelde uitvoeringstermijn van 12 maanden.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebreke aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 6.2.1. VCRO, huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Houdt de beslissing over de burgerlijke belangen in toepassing van artikel 4 V.T.Sv. (zoals gewijzigd door de wet van 13 april 2005, B.S., 3 mei 2005) ambtshalve aan.

**Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
MAANDAG, VEERTIEN NOVEMBER TWEEDUIZEND EN ELF.**

Aanwezig:

alleenzetelend rechter;

, substituut-procureur des Konings;

griffier.